

Omhängt i Sundsvalls museums konstsamling

På andra och tredje våningen i Sundsvalls museum visas kontinuerligt ett urval av konst ur museets samlingar. I regel görs omhängning en gång per år, då konst alltid påverkas av konst, dvs. ett konstverks uttryck berörs alltid av vad som hänger för övrigt i ett rum.

Idag finns på museet en av de (utanför storstäderna) mest betydande samlingarna av svensk samtidskonst. Samlingen har vuxit främst genom inköp av kommunala medel, men också genom donationer från Sundsvalls konstförening, Stiftelsen Grafström-Sandqvistska fonden och från privatpersoner. Samlingen i sin helhet speglar ganska väl den konst som skapats i Sverige och speciellt i Norrland under de senaste fem decennierna. På grund av begränsat utrymme kan dock inte bredden speglas i de enskilda hängningarna utan måste upplevas genom att följa omhängningar under en längre tid.

På tredje våningen presenteras inköpt konst från tidigare 1900-tal med betoning på tungviktare som Kalle Hedberg, Leander Engström och Helmer Osslund. I den andra våningen (Barkassen) är det övervägande sentida konst från 60-talet och framåt som visas, i det mindre rummet med betoning på regional konst.

Det är svårt att hitta någon formel för omhängningen, mer än uppdelningen av samtida konst på den andra våningen och lite äldre på den övre. Jag tror att släktskap i uttryck, innehåll och färg har fått leda hängningen, något som är väl beprövat och alltid en god tumregel. Som den asketiska karaktären i grupperingen Dick Bengtsson, Arne Jones och Albert Johansson. Den lekfulla och färgglada konstruktionslusten som finns i Pierre Olofssons skisser och Johan Mauritzsons skulptur som står på golvet intill. Tester för betraktandets villkor kan göras i ett hörn med Olle Bertling och Ernst Billgren. I en målning av Bertlings lutar perspektivet brant och intill hänger Billgrens mosaik som om den i sitt liggande format med ett vertikalt bildmotiv från konsthistorien har hängts fel. Så kan man, om man vill gå och leta och hitta olika beröringspunkter eller dialoger mellan verk som i sig kan stå långt från varandra. Det ger ibland nya infallsvinklar och kan ge bra översikt över vad konstnärer har sysslat med det senaste hundra åren. Det viktigaste är ändå att varje individuellt verk har det rum och utrymme det behöver för att bli sedd. Att stå inför ett enskilt konstverk i lugn och ro där inte något intilliggande stör eller distraherar är förutsättningen för den ultimata konstupplevelsen. Den möjligheten är väl tillgodosedd på Sundsvalls museum.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-05-07